

עלון מס' 981
קרה
א' בתמוז תשפ"ה

ישא ברכה

יוצא ע"י אברכי הכולל שבמוסדות "יגל יעקב", חולון
בראשות מורר עטר הר"ג יוסף מוגרבי שליט"א

בזכות מי תבוא
הגאולה?

פתיחת
הארץ!

בכל ליל שבת כשחוזרים מבית הכנסת מלווים במלאכי השרת, מנהג ישראל לומר את הפסוקים הכתובים במשלי: "אשת חיל מי ימצא" וכו'. בכל תקופות ההיסטוריה של עם ישראל, מצינו מעלה מיוחדת ומכרעת באישה היהודית. הנשים היו גורם חשוב והמכה בפטיש לגאולת עם ישראל. עוד בתקופת אבותינו במצרים, עת היו מיוסרים בגוף ובנפש בארץ הטמאה בעולם, עת הגוף נפרק ונשבר מעול השיעבוד שנמשך שנים רבות וארוכות, נשמע הקץ ובשורת הגאולה דווקא בזכות הנשים הצדקניות שהיו באותו דור, וכמו שאמרו חז"ל הקדושים שבזכות נשים צדקניות נגאלנו. גאולת פורים היתה בזכות אישה - בזכות אסתר הצדקת שעמדה במסירות נפש והגנה על עמה מפני אותו צורר רשע מזרע עמלק - המן, שביקש להשמיד, להרוג ולאבד את בני העם הנבחר. גאולת חנוכה היתה בזכות אישה ושמה יהודית שהשקתה את האויב חלב משכר וכרתה את ראשו וכמעשה יעל לסיסרא, וכך החלה גאולת ישראל באותן תקופות. יתירה מזאת ואת עליית על כולנה, הגאולה העתידה - אותה גאולה שאנו מחכים ומצפים לה כבר כמעט אלפיים שנה, אותה גאולה שתשים קץ לחושך באופן מוחלט ותגלה את שמו ושלטונו של הקב"ה ישתבח שמו לעד בכל העולם, תהיה בזכות נשים צדקניות, וכמו שאמרו חז"ל: ובזכות נשים צדקניות אנו עתידים להגאל. ויהי רצון שנזכה לכך במהרה בימינו. אך כמו כל דבר - זה כנגד זה עשה ה'. אם אישה יכולה להביא כל כך תועלת וברכה, טובה וישועה, כמה יכולה היא להחריב ולהרוס, לשבור ולנתוץ, וכמו שמצינו בפרשתינו, שאשתו של קורח - אותו אחד שהעז לחלוק על רבם של כל ישראל, היא זאת שגרמה והסיתה את בעלה על משה, היא זאת היוזמת לכל המריבה הגדולה שבסופה היא ובעלה, משפחתם וכל רכושם ירדו לטמיון, ירדו לבאר שחת. ומאידך גיסא, אשתו של און בן פלט, הצילה אותו מעצת קורח ועדתו, עמדה בתוון וחצצה בין בעלה ובין כל אלה שרצו לחלוק על צדיק הדור ועל רצון ה' יתברך, ובכך הצילה את בעלה ואת כל אשר לה מכליה ומאבדון לדיראון עולם. על אשתו של און בן פלט דרשו חכמים (במדבר רבה יח, כ) את הפסוק: "חוכמת נשים בנתה ביתה", ולהבדיל על אשתו של קורח המרשעת דרשו חז"ל את סוף הפסוק: "ואיוולת בידיה תהרסנו". וכן מצינו בגמרא שנשות עמי הארץ גרועות מבעליהן. כל אישה בידה לבחור לאיזה צד היא משתייכת, באיזה מחנה היא שמה את דיגלה, האם ברצונה להביא גאולה וישועה לעולם כולו או להיפך חס ושלום. ובואו תקראו דוגמא מהי אישה צדקנית ומהו שכרה. גאון ישראל רבי אליהו מוילנא זצ"ל, העיד על רבי זלמן מוולוז'ין זיע"א, אחיו הקדוש של רבי חיים מוולוז'ין זצ"ל: "לית דין בר נש" - אין הוא בבחינת בשר ודם. היה אותו צדיק גאון מופלג בתורה וכל רז לא אניס לה. שלט בצורה מרשימה בכל חלקי התורה, והיתה מונחת לו ממש בכיסו. ואכן נתגלה הסוד הגדול כיצד זכתה אימו לגאון כמותו, כיצד זכתה לבן שיאיר את עיני ישראל בתורה ויביא ברכה וישועה כה גדולים לעולם. בשעה שתכפוה צירי לידה, מנעה עצמה מלהאנח, דבר שהוא כמעט בלתי אפשרי וצריך מסירות נפש עילאית לכך. מה מנע מאותה צדקת להאנח ולהראות סימני כאב? סיבה פשוטה - כדי לא להפריע לבעלה ולבעל ה"שאגת אריה" שהתארח בביתם ללמוד תורה. ועד רגע הלידה ממש, כבשה את יסוריה ובלמה את פיה. בזכות זה ברכה ה"שאגת אריה" שתוכה לבן שיכבוש את יצרו ויבלום אותו, ויהפך להיות כמלאך אלוקים קדוש. ע"כ. אישה שמדרבנת ושולחת את בעלה ללמוד תורה, מזרזת את הגאולה, השולחת את בניה לתלמוד תורה ואת בנותיה למקומות של קדושה וצניעות על דרך אמותינו הקדושות, גורמת טובה ניצחית לה ולביתה. כל אישה שמתחזקת בצניעות ומקדשת את אורחותיה, דואגת לכשרות הכי טובה לביתה ומתחזקת בטהרת המשפחה, מחזקת ומקרבת עוד חברה ושכנה לחיק התורה והיהדות, ודאי שתזכה לברכה עצומה עד בלי די, ובואי שגורמת לבוא גואל צדק שיצביע ויאמר בפני כל עם ועדה: בזכות צדקת זאת באתי, זאת שהחשיה את בואי. וה' יתברך, הטוב והמטיב יזכנו במהרה בגאולת ישראל ובבנין אריאל.

הגאון רבי יהודה צדקה זצ"ל ראש ישיבת "פורת יוסף", הקשה ושאל בספרו "קול יהודה": מה הטעם שקורח ועדתו נבלעו באדמה ולא נענשו בעונש אחר?! ותיירץ על פי מעשה המסופר על הגאון בעל "האור שמח" זיע"א, שפעם באו שני בעלי דין לפניו על חלקת אדמה, זה אומר כולה שלי וזה אומר כולה שלי, לזה לא היו עדים וכן לחברו לא היו עדים. הרב לא היו לו ראיות חותכות להכריע הדין לכאן או לכאן והציע להם פשרה אך הללו לא רצו לקבלה בשום אופן. לבסוף אמר הרב שרצונו לראות את הקרקע שהם מתדיינים עליה. לקחו את הרב וכשהגיעו לשם, הרב התכופף, ועשה עצמו לוחש לקרקע. שאלו אותו האנשים בתמיהה: "מה לחשת לה?". אמר להם: "שאלתי, הנה השניים הללו, טוענים שאת שלהם וכל אחד אומר שכולך שלו, ואת מה את אומרת? אמרה לי האדמה שכולם שלה, כלומר לבסוף יקברו שניהם בקרקע ויהיו שלה!". והשניים הבינו את הרמז והסכימו לפשרה...

ומעתה מובן היטב למה נענשו קורח ועדתו שנבלעו באדמה, כי אילו זכרו קורח ועדתו שיקברו באדמה, לא היו נחלקים על משה, ולכן נענשו שיבלעו בעודם חיים! ואנו על פי דרכינו למדנו עד כמה חמורה המחלוקת, ושומה עלינו להתרחק ממנה עד הקצה האחרון, למען נזכה "ותשחק ליום אחרון", ולטובה וברכה בשני העולמות!

זמני כניסת ויציאת השבת

בש	חמה	יום	חא	כניסת שבת
19:29	19:22	19:14	19:31	כניסת שבת
20:31	20:35	20:31	20:33	יציאת שבת
20:01	20:04	21:06	21:03	רביע חם

הפטרת השבוע

הפטרה: ויאמר שמואל (שמואל א' יד, יב-כב)

סיפור לשבת

כשעדת קורח מרדה במשה רבינו וכפרה בשליחותו, מסר דינו לשמים וממרום הוכחה צדקתו. כך גם במעשה שלפנינו. **הגאון הקדוש רבי ניסים ביתאן זצ"ל** מגרברא היה יושב על התורה והעבודה, ולפרנסתו היה קונה צמר ונותן לערבי אחד לארוג ממנו טליתות. הערבי היה מביא לרב את האריגים והרב היה מוכרם ומתפרנס בדחקות, ובלבד שיוכל להמשיך ולעסוק בתורה הקדושה בקדושה ובטהרה. באו ואמרו לרב: "דע לך שהערבי מרמה אותך. הוא גונב ממך צמר, ומוכרו. אינו משתמש בכולו לאריגת הטליתות!". אבל הרב מיאן להטות אוזן לדיבה, והאמין לערבי שאינו מועל באימון ואינו שולח יד. ברם, הרינונים לא פסקו. דורשי טובתו של הרב באו והעידו שהערבי מוכר מן הצמר והביאו שמות הקונים, מועדים ומחירים. ניכרים היו דברי אמת. קרא הרב לערבי, שהכחיש את הדברים מכל וכל, נשבע בכל הקדוש לו וזעק חסם על החשד בכשרים והטלת הרב. אמר לו הרב: "אף אני לא האמנתי למוציא הדיבה - וגם כעת איני משוכנע ברעתך. לפיכך, לא אחלל לסחור עימך". נהרו פניו של הערבי... "אבל", הוסיף הרב ואמר, "מכיון שנשבעת באלוקים, אף אני אמסור לפניו את דיני. אם אומנם מעלת בצמר ומכרת ממנו, יענישך כרשתך. ואם שקר ענו בך, לא יקרך כלום. מן השמים יוכיחו הצדק עם מי". לא עברו שלושה ימים, והערבי מת מיתה חטופה. נרעשו הכל, הקונים באו והודו שקנו סחורה גנובה, הוברר שהערבי מעל, ושם שמים התקדש בקרב יהודים ונוכרים כאחד!

בפרשתנו למדים אנו, כמה יש להזהר בכבודם של הצדיקים מנהיגי הדור, ומה נחרץ עונשם של הקמים כנגדם. ויש לדעת, שאין הדברים אמורים רק במחלוקת גלויה. יש להזהר ולהשמר מלפגוע בהם חלילה ומכל ביטוי מזלזל, כי הקדוש ברוך הוא תובע כבודם, ויש להזהר בגחלתם! בוא וראה מה שמסופר בספר "יששכר וזבולון", על **הגאון רבי אליהו מאני זצ"ל**, שלמד בצוואת עם החכם רבי ניסים עיני זצ"ל בבגדד (לפני עלותו לארץ ישראל). הם למדו בספר "דברי שלום" של נכד הרש"ש זיע"א והתקשו בדבריו, לא הבינו כיצד הסביר את דברי סבו הגדול. אמר רבי אליהו מאני, שנראה לו שהרב "דברי שלום" לא הבין את דברי סבו, רבי שלום שרעבי זצ"ל. מיד באותו רגע, נעשה אילם! צעק בקול מר, בלי יכולת להוציא מפיו מילה, ובכה בכי תמרורים. לאחר ארבע שעות היכה בידו על ליבו "חטאתי", והתרפא. שאלוהו מה היה, וסיפר שהרש"ש הקדוש התגלה אליו ואמר לו: "מה כוחך לדבר על נכדי שלא הבין את דברי - אתה הוא שלא הבנת אותם!". עד שביקש מחילה, וסלח לו. ובהקדמת ספר "זכרונות אליהו" הוסיף, שהרש"ש הודיעו שימות בחטאו זה, ולא יתכפר עליו! בכה רבי אליהו והעתיר, עד שהרש"ש הסכים למחול לו, אך ורק באם יקרא את שם בנו העתיד להיוולד לו בשמו. וכך היה, הרבנית ילדה בן, ושמו נקרא "שלום", על שמו של הרש"ש זיע"א. כמה יש להזהר בכבוד הצדיקים!!!

"מאור הגולה, מו"ר, רבה של מרוויקוס עיר ואם בישראל, והוא רב על כל האפריקה, החכם ושלם הגאון המופלג כבוד **מוהר"ר שלמה בן עמאר נ"ע**" - כך כתב עליו בספר "משמורת כהונה". מן החיד"א זיע"א כינהו בשם "הרב הגדול אב"ד דק"מ מכנאס", והעיד שנוהגים כדבריו במערב הפנימי. בפרשתנו נענשו הפוגעים בכבוד רבן של ישראל רעיא מהימנא משה רבינו עליו השלום, ונספר מעשה שהיה בהגאון רבי שלמה עמאר זצ"ל, כמסופר בספר "מעשה צדיקים". פעם היה העוני רב בעיר מכנאס, ורבי שלמה הלך לעיר פאס לחלוג בה את חג הפסח. היה זה בשנת תפ"ח. בני פאס הוקירו את גדולתו ולא הביטו אל עוניו ובגדי דלותו, וכיבדוהו לשאת דרשה ברבים ביום טוב ראשון של חג הפסח. בעודו דורש, נכנס אדם עז פנים וגבה לבב, ופתח פיו ללולל בדורש כאחד הריקים, ולא נחה דעתו עד שהורידו מעל התיבה, ועמד לדרוש עליה במקומו. חלשה דעתו של רבי שלמה. באותו רגע התמוטטה התיקרה מעל הבימה, ועז הפנים נקבר תחתיה חיים. והיה שם קידוש שם שמים ברבים. (מעין השבוע)

מטעמים לשבת

חידושים לפרשת השבוע

"ואהרון מה הוא כי תלינו עליו" (טז,יא)

סח רבי מאיר אריק זצ"ל, הגאון מטורנא: בשלושה דברים אדם ניכר: בכיסו, בכוסו ובכעסו. ולא יכלו להכיר את אהרון בכיסו, כיון שכל אחד היה לו אז עומר לגולגולת בלבד. ולא בכוסו, שהרי שתוי יין אסור בעבודה ואהרון נזהר מלשתות. רק בכעסו יכלו להכירו. ברם, מיהו שהצליח להוציאו משלוותו ולא לצו שיכעס? הוא אשר דיבר משה: "ואהרון מה הוא" - אם תרצו לדעת טיבו של אהרון, "כי תלינו עליו" - נסו נא להכעיסו, ואף על פי כן לא יכעס, כי אז תדעו שהוא קדוש ה'. (ממענות הנצח).

(תורת הפרשה)

"נשיאי עדה קריאי מועד אנשי שם" (טז,כ)

כתב ה"אמרי שפר": מצינו בזוהר הקדוש, שתלמיד חכם נקרא "שבת". הכוונה שבדבר היא, כי צריך תלמיד חכם שקדושתו וגדולתו תהיינה מכוח עצמו, כשם שקדושת השבת היא עצמית, ולא רק משום שמוחזק הוא לקדוש בעיני הבריות, כמו קדושת יום טוב שאינה אלא משום שקידשו ישראל את היום הזה ליום טוב. לפיכך אמר הכתוב, שאף על פי שאותם מאתיים וחמישים איש היו "נשיאי עדה", הרי לא היו ראויים לכך מצד קדושתם העצמית, אלא "קריאי מועד" - לא היו אלא כמועדים שישראל מקדשים אותם - "אנשי שם" - רק שם טוב היה להם, אבל באמת מצד עצמם לא היו קדושים כלל וכלל...

(מענה של תורה)

"וירדו חיים שאולה" (טז,ל)

שאל הגאון רבי סולימאן אוחנא זצ"ל, מתלמידי האר"י הקדוש זצ"ל: מדוע נענשו קורח ועדתו בעונש ניצחני של בליעה בקרקע וייסורים בשאול, ולא מתו במגיפה ובשאר עונשים? ותיירץ, כי אם היו מתים במגיפה, היה פיתחון פה לומר שלמעשה צדקו בטענתם, אלא מתו בעוון הפגיעה בכבודו של משה רבינו, שכולם הודו בצידקותו, אך לא בשררתו. כפי שמצינו רבים שניכוו בגחלתם של צדיקים. לפיכך נענשו בעונש מיוחד ונורא. "אם בריאה יברא ה'". עונש בו ירדו שאולה ושם יכריזו: "משה אמת ותורתו אמת!"

(מעין השבוע)

"ותפתח הארץ את פיה" (טז,לב)

ועוד פירש רבינו סולימאן אוחנא זצ"ל, מתלמידי האר"י הקדוש זיע"א, מדוע נבלעו באדמה ולא מתו במגיפה, שהעונש פגע בהם במידה כנגד מידה. הם חלקו על משה רבינו וממילא עירערו על התורה שנתן. והרי אלמלי התורה, היה העולם חוזר חלילה לתוהו ובוהו, כידוע. כמו שדרשו חז"ל: "יום השישי (ו') בסיון, חג מתן תורה, הוא זה שבזכותו) ויכלו השמים והארץ", נתקיים העולם. לכן אלו שעירערו על אמיתות התורה, נבלעו באדמה ונעלמו מן העולם!

(מעין השבוע)

האוצר שבידנו

במצבנו כיום - כשהחושך כה רב סביבנו, יש לנו נקודת אור אחת, אוצר יקר אחד - והוא הילד היהודי. כל ילד רך - אוצר של קדושה בו. זהו עתידנו, זו השקעתנו, עמלנו - אלו הבנים! האדמו"ר מפסיצאנא זצ"ל בספרו "חובת התלמידים" מביא מעשה נפלא. מעשה בסנדלר עני, שפרנסתו היתה מצויה מעוברי דרכים שעברו בדרך לירושלים. והנה, הגיעה עת מלחמה ופסקו עוברי הדרך, ועימם פסקה פרנסתו של הסנדלר. הסנדלר החסיד הגיע למצב של רעב, ובהתעטף עליו נפשו החליט לצאת ליער הקרוב ולשפוך שיחו לפני יושב מרומים. הוא התעצם בתפילות, והתחיל מבקש ומתחנן עבור כל עם ישראל הנמצאים בחשכת הגלות. ובעודו בוכה ומתחנן על צרות הכלל והפרט - התעלף. והנה, הקיץ מעלפנו עקב ריח של פרח נפלא, שלפני כן לא הרגיש בו. שמח הסנדלר על הפרח, קטפו והחל רץ איתו הביתה להחיות נפשות ביתו המעולפים ברעב. בדרך פגש בפרץ רוכב על סוסו. כראות הפרץ את הפרח הנפלא בידו, התחיל לשכנעו למכור לו את הפרח תמורת ככר לחם. לאחר שיקולים רבים, ולאחר שידע את מצב בני ביתו, הסכים הסנדלר לחליפין. והנה בלילה בא אליו אביו בחלום, והנה הוא קודר ואבל. אמר לו האב: דע לך בני, שתפלתך היום ביער מעומק הלב, עשתה רושם גדול בשמים, ונעשה אור גדול בהיכלות הצדיקים והוחלט להביא את מלך המשיח. הפרח שנגלה לך - פרח תחיית המתים היה! לו זכינו, הייתי מתגלה אליך, ואתה היית הולך בפרח זה ומעיר את אבות העולם מתנומתם. והנה, הפרץ שהוציא מידך את הפרח - שלוחו של השטן היה, שהוציא מידך במרמה את הפרח! ועתה - פנה האדמו"ר מפסיצאנא במוסר השכל אל נערי ישראל - אתם ודאי כועסים על הסנדלר הזה שאיבד במו ידיו את ההזדמנות לגאולה, ובמחיר פת לחם מכר את פרח תחיית המתים - אם כן מדוע זה לא תכעסו על עצמכם? הסנדלר המסכן לא ידע שהוא מאבד את פרח תחיית המתים - ובכל זאת אנו כועסים עליו, ואילו אתם, נערי ישראל, איך לא תעשו אתם השתדלויות לקרב את המשיח!!!

כלפינו - ההורים והמחנכים התביעה גדולה יותר! כל נער - אוצר של קדושה הוא, כל נער - לגדולות נועד. יכול הוא להיות מגדולי ישראל שיקרבו את ביאת משיח צדקנו, ובידינו הדבר, בנו תלוי גורל עתידו, ועלינו לשמור עליו כעל בבת עינינו! שמירה נאותה עם תפילה ראויה, יביאו את התוצאות הראויות, וה' הטוב יזכינו לראות רוב נחת דקדושה מכל אוצרותינו - בנינו ובנותינו, אכ"ר

תתני, ותיתן ותיתנו...

ותהנו

בספר "שנים שהם אחד", הביא שהבסיס עליו מושתתים חיי הנישואין הוא הנכונות לתת - לתת ולתת ולתת - מבלי לצפות לתמורה כלשהי. אולם מחשבותינו עלולות לנדוד לכיוון שלו. "מה קורה עם מה שמוטל עליי?", "ומה בכלל יוצא לי מכל העסק הזה?". ברגע שאנו מבחינות במחשבות הללו, עלינו להשתלט עליהן ולהשליכן הרחק ככל האפשר מאיתנו. מחשבות כמו: "למה הוא לא מתנהג כמוני?", נראות צודקות לכאורה, אך למעשה, יש להן השפעה הרסנית וככל שהן מטרידות יותר, הן מקעקעות את יסודותיו של הבית. אם אנו דואגות שמא הבעל יתרגל להיות מן הנוטלים, היות ואנו נותנות כל הזמן, אולי תרגיעה אותנו הידיעה שאין זו דרכם של בני אדם להגיב כך. האם אנו חוששות מכך שבעלינו ינצלו את העובדה שאנו נותנות כל הזמן? שהם ינצלו אותנו? הנחה זאת אומנם רווחת בציבור, אולם עלולה להגביל את כוח הנתינה שלנו עד כדי דעיכה גמורה. ומלבד זאת, היא איננה נכונה. עלינו לדעת בידיעה ברורה שמעט מאוד אנשים יגיבו באופן שלילי אם יתייחסו אליהם בכבוד ובאיכפתיות. רוב רובם של בני האדם אינם בנויים לקבל כל הזמן מבלי לתת דבר. אם בעלינו יקבלו מאיתנו, הם ישיבו לנו לבסוף עשרת מונים. כאשר אנו מרגישות ש"לא אוהבים אותנו", הרי שבמקום ליילל מתוך רחמים עצמיים, נשתדל לעשות עבורו עוד יותר ממה שעשינו עד עתה. ככל שאנו נותנות יותר לבעלינו, כך אנו "משקיעות" בהם חלק גדול יותר מעצמנו. וככל שאנו מתקרבות יותר אל האדם שהוא החצי השני שלנו, כך גדלה ופורחת אהבתנו אליו.

וסיפר שם על אישה שקבלה בפני הרבנית שהדריכה אותה לפני נישואיה על מצב היחסים העגום השורר בינה לבין בעלה. "הוא פשוט לא אוהב אותי יותר", אמרה בכאב, "ואולי לא אוהב אותי מעולם". אחרי פגישות מספר, נתנה לה המדריכה רשימה של דברים שעליה לעשות עבורו: עשר דרכים שונות לנתינה בכל יום! האישה בחנה את הרשימה ושאלה בעגמומיות: "מה הטעם לעשות זאת? זה לא ישנה דבר. פשוט לא איכפת לו ממני יותר". אולם המדריכה עמדה על דעתה. "בואי ננסה ונראה מה יקרה", אמרה, "עשי את הדברים הללו וחוזרי בשבוע הבא. אז נבחן שנית את המצב". בשבוע שלאחר מכן, הגיעה האישה לביתה של המדריכה כשהיא נרגשת עד מאוד. "אני ממש לא מבינה מה קרה", אמרה האישה בהתלהבות, "אבל כעת, הוא פתאום שוב נחמד אלי. אני בכלל לא זקוקה ליעוץ! כנראה שסתם הגזמתי. בעלי בכל זאת אוהב אותי!!!".

ואם נעמיק זאת בקרבינו - הרי שהיה זה שכרינו.

עשה לך רב

שו"ת ממור הרה"ג
הרב יוסף מוצרבי שליט"א

לילה.

האם אברך כולל חייב לתת מעשר כספים?
חייב לתת כמו כולם. ואמר לי מרן הגרב"צ אבא שאול זצ"ל שיכולים שני אברכים "להחליף" מעשרות זה עם זה ויצאו יד"ח.

אני אברך כולל שיושב ולומד ותורת אומנותי, בזמן האחרון גדלו ההוצאות של הבית בס"ד מחמת הוצאות המחיה ולימודי הילדים ורציתי לשאול: אם אני עובד כמה שעות בלילה כדי להביא עוד קצת כסף - האם זה מוציא אותי מההגדרה שנתנו גדולי ישראל שלאברכים יש צנצנת המן וכו'?

מרן הגרא"מ שך זצ"ל סבר שכבר אינו יכול לאכול מצנצנת המן השמורה לעמלי תורה אך יש בזה פרטים וחילוקים וטוב שישאל את רבו כדת מה לעשות.

שאינם שומרי תורה ומצוות?

הגה"ק רבי חיים פלאגי זיע"א כתב שיש כח הפועל בנפעל והשומע שירים מזמרים שאינם יר"ש פוגם בנשמתו והרה"ק רבי נחמן מברסלב זיע"א כתב שהדבר מביא להרהורי ניאוף וכפירה וד"ל.

למה נמנעים מלתת צדקה בלילה? ומה הדין אם הזדמנה לידי מצווה חשובה כהכנסת כלה או תמיכה באברך חסר אמצעים וכדו' בלילה, האם גם אז עליי להמנע מלתת?

ע"פ הקבלה הלילה הוא זמן הדינים ולא טוב לתת בו צדקה, אך למעשה בימינו אפשר לתת צדקה גם בלילה וכ"ש בזמן מגבית או לעני בפתח. ואמר לי כ"ק מרן מורי ורבי הקוה"ט זיע"א עיצה טובה שכאשר נותן צדקה בלילה טוב לעשות תנאי שמקנה את הכסף רק לאחר חצות

אדם שמאוד אוהב חיות, האם יש בעיה

הלכתית שיגדל כלב?

בשו"ע חו"מ (סי' תכז) כתוב שאסור לגדל כלב רע בתוך ביתו, ומבחינה רוחנית לא טוב לגדל חיות טמאות בבית וכל שכן כלב

האם יש מקור למה שאומרים שאדם שמעליבים אותו והוא לא משיב יש לו כח לברך וברכתו מתקיימת?

כך מקובל בשם גדולים, ומרן הגר"ח קניבסקי זצ"ל אמר לאדם שהתיאשו ממנו הרופאים לענין ילדים שאם יחפשו הוא ואשתו משהו שביישוהו ביוש גדול ויברכם יש סיכוי להפקד ועשו כן ונושעו וכך היה עם הרה"ק רבי שלומק'ה מזוועל זיע"א שחיפש בזיונות כדי לברך את בתו הגוססת ונושעה.

האם יש בעיה לשמוע שירי שבת מזמרים

ערב מלא ישועות

ההיכל המסורתי

של אור החיים הקדוש זיע"א

הגנו מתכבדים להזמין אתכם
להילולת רבנו הקדוש רבי חיים בן עטר זיע"א
שתתקיים אי"ה ברוב פאר והדר
ביום שלישי י"ב תמוז תשפ"ה לפ"ק 08 ביולי למניינם
באולמי 'בלוודר' העמית יצחק 1 ראשל"צ
תפילת ערבית ברוב עם בשעה 20:15 בדיוק!

את הערב תנעים תזמורת ונגנים

סעודה מלאה כיד המלך

הזדרזו והבטיחו את מקומכם | מס' המקומות מוגבל

לפרטים ורכישת כרטיסים ניתן להתקשר ל-
03-3064137/058-329-6054/058-3209422

להצלחת
כל התורמים
והמסייעים
לעלון

לעילוי נשמת
האיש היקר והחשוב
אבי אנזוך קזר
בן שלוח
ופרידה
ת.נ.צ.ב.ה

לעילוי נשמת
האיש היקר והחשוב
מזכה הרבים
ר' חיים אברהם
בן נזירה
ת.נ.צ.ב.ה

לעילוי נשמת
האיש היקר
המזוכך ביסורים
עזרא
בן גוהר
ת.נ.צ.ב.ה

לעילוי נשמת
האישה החשובה
המזוככת ביסורים
פריה
בת מליה
ת.נ.צ.ב.ה

לעילוי נשמת
האישה החשובה
המזוככת ביסורים
שושנה פרהה
בת סלימה
ת.נ.צ.ב.ה

רוצה להיות
ממזכי הרבים
ולהפיץ את העלון?
052-7647449

להקדשות לתרומות ולכל עניני העלון אפשר לפנות לטלפון: 052-7647449
ניתן לתרום להוצאות העלון ולפעילויות המוסדות גם דרך נדרים פלוס" מכל רחבי הארץ
למעוניינים שהעלון ישלח בדוא"ל, נא להשאיר הודעה: yeasa.beracha@gmail.com
כתובתנו: מפרץ שלמה 100 חולון

